

5. SVET

Zgodba o Kairi predstavlja svet odraščajočih mladostnikov. To je obdobje oblikovanja našega sveta in naše hiše, ki je naša predstava o nas samih. V tem času dobijo stvari, ki smo jih doslej postavili v ta svet, svoj prostor. Obdobje odkrivanja lastne osebnosti in upora proti zunanjim vplivom pa zaznamuje naš način razmišljanja za vse življenje, saj se zdaj dokončno vzpostavi razmerje moči naših treh razumov in za vedno oblikuje naš značaj. Puberteta pomeni za naš svet rivalstvo med razumi, odkrivanje resnice o sebi in zato zmedo, ta pa traja, dokler se ne postavi vse na svoje mesto. Prav takšna je tudi zgodba o Kairi. Ni naključje, da je bila za ponazoritev dozorevanja izbrana deklica, ki je odraščala v domala popolni družini. Oče in mati, ki ju povezuje prava ljubezen, sta otrokoma več kot le vzor. Namenjata jima veliko pozornosti in ljubezni, pri tem pa jima skušata biti v pomoč in oporo. Čeprav bi si le težko zamislili popolnejše starše, odraščanje tudi v tej družini vendarle ne poteka brez zapletov. Začne se tako, da se Eros znajde v neokrnjeni naravi in tu naleti na reko – reka predstavlja Življenje. Prispodoba so tudi godenčiči – ptiči, godni za letenje –, ki so že zapustili svoje gnezdo. Da bi Eros lahko nadaljeval svojo pot, mora zapustiti breg, na katerem se je znašel, to pa je svet Kairinih staršev, svet, v katerem je do pred nedavnim živela tudi Kaira Eros odloži svoje zrcalo in knjigo na kamen ob tolmunu – naključje ju v tej zgodbi namenja staršem. Reka pa ima še en simbolni pomen – pomeni namreč tudi pomemben korak pri odraščanju, trenutek, ko otrok zapusti svet svojih staršev in ustvari svoj lastni svet. Vsak otrok nekega dne tako ali drugače stopi na drugi breg, kajti ta drugi breg predstavlja njegov svet. Pri tem gre zgolj za vprašanje, kako bo kdo prečkal reko. Le malo je staršev, ki se tega neizogibnega dejstva zavedajo in ki otroku pomagajo, da zgradi varen čoln, v katerem se bo lahko brez večjih težav soočil z življenjem. Večini

staršev se zdi življenje tvegano, in ker pozabljajo, da so nekoč tudi sami prečkali reko, hočejo otroka obvarovati pred to nevarnostjo. Za vsako ceno ga skušajo zadržati na svojem bregu, zato pazijo, da ne bi pregloboko zakoračil vanjo ali pa mu prepovedo celo zadrževanje v njeni bližini. Ti otroci morajo zato reko nekega dne preplavati, in prav te, enako kot Erosa reka, odnese življenje najdlje od sveta njihovih staršev. Življenje pa zna biti tudi pogubno, in to je najpogostejše prav za otroke tistih staršev, ki so se tega, da bo njihov otrok nekega dne prečkal reko, najbolj bali. Za takšne otroke je reka celo bolj pogubna kot za otroke tistih staršev, ki jim za njihove otroke sploh ni bilo mar in so jih že od prvega dne prepustili na milost in nemilost Življenju. Eros se po naključju znajde na drugem bregu in tu naleti na gradbišče. V bližini nastajajoče nove hiše sta tudi hiši obeh staršev. Toda to nista hiši Kairinih staršev, kakršni sta v resnici, ti dve hiši sta le varljiva predstava, ki jo je deklica prinesla s seboj iz starega sveta, iz časa, ko je še bila sposobna videti resnični svet svojih staršev, kot ga lahko vidijo le otroci. Ko prečkamo reko, se prvič v življenju znajdemo v svojem svetu. Ker se z nami v njem znajdejo tudi vsi, ki jih poznamo, sami sploh ne opazimo te pomembne spremembe, ki nas je doletela. Ta sprememba predstavlja nastanek našega lastnega sveta, hkrati pa tudi dokončno izgubo sposobnosti videnja tujih svetov. Bralec naj na tem mestu ne pozabi, da je tudi Eros moral zapustiti svoj svet, da se je lahko znašel v svetu vseh misli in v različnih tujih svetovih. Kairini delavci imajo vsak svoj način razmišljanja. Kdor se bo dovolj poglobil v predstavitev treh razumov, bo iz pogovora med Kairinimi pomočniki prepoznal, kdo predstavlja kateri razum. Oče želi Kairi pomagati pri ustvarjanju njenega sveta, s tem pa nehote vpliva, da je ta bolj in bolj podoben njegovemu svetu. Ne zaveda se namreč, da ima vsak človek svoj edinstven svet, saj tudi on, tako kot vsi, pozna, vidi in razume le svoj svet. Mati se za razliko od očeta ne vtika v nastajanje hčerinega novega sveta, zato ima pozneje v odnosih z njo tudi manj težav. Tudi ona pa se ne zaveda svojega vpliva, ki ni nič manjši od očetovega. Ta vpliv se kaže v pripisovanju

pomembnosti nekaterim stvarjem, kot je na primer gradnja balkonov. Mati želi Kairo zgolj obvarovati pred razočaranjem, ker še ni dobila gradbenega dovoljenja za postavitev balkonov. Ne zaveda pa se, da lahko že samo z namenjanjem pozornosti tej temi v hčerinem svetu ustvarja težavo, ki je sicer morda sploh ne bi bilo. Nekateri starši skušajo otrokom že kmalu vcepiti spoznanje, da denar v življenju ni najpomembnejši in da ne prinaša sreče. To je sicer res, a kako naj otrok staršem verjame, ko pa ti to tako zavzeto ponavljajo in celo izpostavljajo, in to vselej takrat, ko se znajdejo v bližini nekoga, ki ga morda sami zagrenjeno dojemajo kot denarno uspešnejšega od sebe. Človeška narava je pač taka, da pomembnemu namenjamo pozornost, nepomembnemu pa ne, in tega se zelo zgodaj začne zavedati vsak otrok. Da so balkoni prispodoba za ženske prsi, gradbeno dovoljenje pa za genski dedni zapis, naravno danost, ki določa, kdaj in v kakšnem obsegu se bodo razvile, se je gotovo posvetilo vsakemu bralcu. Gradnja balkonov na črno predstavlja kirurški poseg v obliko prsi in je znak nesprejemanja samega sebe. Z lepotnim posegom se spremeni podoba telesa, ne pa tudi videnje lastnega sveta, zato takšni ljudje kaj kmalu potrebujejo nove posege, saj še naprej živijo v zmoti, da jim lahko to prinese sprejemanje samega sebe. Lepotne operacije tega ne prinašajo, prinašajo le vedno nove kulise, ki ljudem vedno bolj zakrivajo resnico njihovega sveta. Vsako nezadovoljstvo s samim seboj pa je pri odraščajočih lahko vzrok za nesprejemanje samega sebe. A obstoj razloga za nezadovoljstvo nima pri tem nič večje vloge kot velikost pomena, ki ga sami temu pripisujejo. To pomensko težo pa dajejo stvarjem predvsem ljudje, ki so odraščajočemu blizu. Največ, kar lahko starši dajo otroku v obdobju njegovega odraščanja, je pomoč pri sprejemanju samega sebe. Komur to uspe, da otroku najboljšo popotnico za življenje – to je ključ njegove sreče. Takšni otroci so odporni proti skoraj vsem slabim vplivom okolice, saj znajo o stvareh odločati s svojo glavo. Starši, ki se sami ne sprejemajo, imajo pri tem veliko težjo nalogo. Kaira bo svoj trinajsti rojstni dan prvič praznovala v novi hiši, v

svojem svetu. Te pomembne spremembe pri otroku starši pogosto ne razumejo, kajti poznajo le svoj svet. Zanje je vse tako, kot je bilo prej, v otrokovem svetu pa je s prečkanjem reke vse drugače. Se pa tudi otroku zdijo starši iz dneva v dan bolj čudni, in to zato ker se namreč ne zaveda, da ne more več videti resničnih svetov svojih staršev. To je povod za njihovo medsebojno odtujevanje. Če starši v tem razvoju ne prepoznajo svoje vloge, dosežejo pogosto prav nasprotno od želenega. Starši odraščajočih mladostnikov, zamislite se nad stavkom: »Dali smo mu vse, on pa se tako (nehvaležno) obnaša do nas!« Če niste tega nikoli izrekli, je dovolj velika težava že to, če ste tako samo čutili. Naravno je, da želijo starši svojim otrokom le najboljše, težava pa nastane, če se ne zavedajo, da potrebuje vsak človek svoj svet in da je tudi njihov otrok prav tak, odraščajoč človek. Največ težav imajo pri tem starši, ki se sami ne sprejemajo, kajti ti so našli v svojih otrocih svoj, izpopolnjen svet, saj so otroci svoj svet v zgodnjem otroštvu preslikali od njih. Ti starši zdaj nikakor ne morejo sprejeti, da si njihov otrok želi drugačen svet, zato občutijo to kot otrokovo zavračanje njihovega sveta. To pa jih še posebej močno boli, saj lahko oni prav s pomočjo svojega otroka končno sploh prvič sprejemajo svoj svet, namreč svet, ki ga zdaj vidijo v otroku. Takšni starši so si vse od rojstva svojih otrok prizadevali, da bi svoj svet izpopolnili skozi svoje otroke. Nič drugače, kot so vse življenje izpopolnjevali svoje kulise, si zdaj prizadevajo, da bi tudi resnica njihovih otrok postala enaka njihovim kulisam. Pri tem pa se zgodi prav to, kar si najmanj želijo – otrokom namesto resnice nehote vsilijo svoje kulise, in zato postanejo težave teh otrok podobne težavam njihovih staršev. Kairin oče se sprejema, ne zaveda pa se, kako močno si želi, da bi vrednote, ki na tak način delujejo samo v njegovem svetu, prenesel še v svet svoje hčere. Na opazno razliko, ki se pojavi v odnosu do otrok pri starših, ki se ne sprejemajo, bodite pozorni v zgodbi o Maleku, v 9. svetu. Njegova hči Nina obiskuje isto šolo kot Kairina sestra Zara. Zabava za Kairin rojstni dan ponazarja uničujoč vpliv vrstnikov na nepripravljenega dozorevajočega mladostnika.

Mladostniki se v tem obdobju po navadi ne sprejemajo, zato se pogosto neusmiljeno znašajo nad drugimi, tako da jih ponižujejo in se posmehujejo njihovim novogradnjam. To počnejo predvsem otroci, ki niso zadovoljni s svojimi novogradnjami (je pa enako tudi pri odraslih, ki se ne sprejemajo). Na mladostnika vsak tak izpad močno vpliva, prav odzivi njegovih treh razumov na take dogodke v tem obdobju pa najmočnejše začrtajo razmerje moči med njimi. Gre za odziv, ki bo v največji meri zagotovil skupni cilj. Kočno razmerje moči med njimi ni nič drugega kot odgovor na seštevek vseh zunanjih vplivov zgodnjega otroštva in obdobja odraščanja. Razmerje, ki se najbolje obnese v tem zgodnjem obdobju, postane njegov značaj za vedno. Starši se pomena vpliva okolja zavedajo, zato skušajo otroka zaščititi, tako da mu izbirajo prijatelje in omejujejo druženje tam, kjer bi lahko naletel na družbo s slabim vplivom. Težava pa je v tem, da starši otroka ne morejo varovati vse življenje, in tistemu, ki ga skušajo že v mladosti obvarovati pred vplivom okolja, s tem le močno otežijo odnose v poznejšem obdobju, morda v celém življenju. Nihče pa ne more svojemu otroku narediti večje koristi kot tisti starši, ki mu dopustijo druženje tudi s takimi vrstniki, ki ob prvem stiku morda celo povzročijo nekaj škode na njegovi novonastajajoči hiši, nato pa ga spodbudijo, da to sam odpravi, saj bo le tako znal naslednjič sam izbrati prijatelje in poskrbeti, da bo druženje potekalo brez škode, ki bi mu jo povzročili drugi. Otroci so veliko bolj učljivi, kot so jim to po navadi pripravljeni priznati starši. Z odnosi med vrstniki pa ni prav nič drugače kot z odnosi med starši in njihovimi otroki. Starši bodo svojemu otroku, če ga pretirano negujejo, umivajo, razkužujejo in ga že ob navadnem prehladu vozijo k zdravniku, da mu predpiše močna zdravila, za vse življenje oslabili njegov naravni obrambni mehanizem, in bolezni, kot so alergije, astma in druge preobčutljivosti, bodo stalnica njegovega življenja. Ne pozabimo, da pomeni naš razvoj v milijonih let odraščanje v umazaniji in izpostavljenost številnim škodljivim vplivom, pa smo preživeli. In naše telo je na vse to še vedno dobro pripravljeno, kajti za kakršno

koli spremembo v genski zasnovi je potrebno mnogo daljše obdobje, kot je to, ki je preteklo od takrat, ko smo bili še zdravi in odporni otroci, ki se brezskrbno igrajo na umazanih tleh. Dokaz za to nam da že primerjava zdravja otrok pretirano skrbnih in čistih staršev z zdravjem otrok tistih staršev, ki jim je za čistočo bolj malo mar, tako kot je bilo to v človekovem razvoju zadnjih nekaj milijonov let. Je pa imunska preobčutljivost za čuda močno po godu enemu od razumov, in to Raciju, ki zmore s svojim načinom razmišljanja premostiti tudi naravno neodpornost, saj lahko razvija zdravila, ki premagujejo bolezni. Na tak način pa postaja družba vse bolj odvisna od moči tega razuma. Pri tem se Raciju zelo podredi Instinkt, ki je s svojim načinom razmišljanja podvržen strahu pred morebitnimi nevarnostmi – tudi strahu pred boleznimi. Bralec naj bo pozoren na obnašanje Kairinih delavcev med rojstnodnevno zabavo. Ker ima vsak svoj značaj, svoj način razmišljanja, svoje vrednote in pogled na svet, se različno vključijo v dogajanje. Največ težav ima z vključevanjem Tin, nekoliko manj Jurij, medtem ko se Rem noro zabava in ga prav nič ne skrbi zaradi nastajajoče škode. Za razliko od Jurija in Tina pa se Rem odlično razume tudi z očetom in podpira njegove zamisli pri gradnji Kairine hiše. Vse to pa tesneje poveže Tina in Jurija, in če bo Kaira želela drugačno hišo, kot je hiša njenega očeta, bo morala prisluhniti tudi Jurijevemu načrtu in Tinovim strahovom. Vsi starši bi se morali zavedati, da je mladostniško hrepenenje po edinstvenosti lastnega sveta in hiše najbolj naravna stvar na svetu. Ustvarjanje sveta po svoji in ne po tuji predstavi pa je osnova za poznejše samosprejemanje. Starši, ki otrokom vsiljujejo svoje svetove, jim s tem pogosto preprečijo, da bi se lahko sprejeli in se vzljubili kasneje v življenju. Boj za oblast med razumi v obdobju odraščanja je kriv tudi za to, da so najstniki pogosto utrujeni, brez življenjske energije, da neredko kažejo podobne znake kot ljudje z depresijo in so razdražljivi. To ni nič drugega kot posledica težav, ki jih imajo razumi v tem obdobju drug z drugim. Ko je razmerje moči določeno, se razumi s svojo vlogo po navadi sprijaznijo in

pubertetniške težave minejo, tako kot so se pojavile. Zanimivo je tudi, da odraščajoči na svoji poti odkrijejo stvari, dejavnosti, idole in še kaj takega, kar v njihovih glavah ustvarja premirje med razumi, zato jih te stvari tako pritegnejo, da nekaj časa dobesedno živijo zanje. Če si po bližje ogledamo, kaj najstnike navdušuje, bomo videli, da je to vedno nekaj, kar je povezano z izvorom spora med njegovimi razumi. Starši, ki svojim otrokom vsiljujejo svoje svetove, naj zato ne bodo presenečeni, če bo njihove otroke najbolj osrečevalo prav to, kar so si oni najmanj želeli ali kar so jim skušali celo preprečiti. To je namreč odgovor otrok na preveliko podobnost med njihovo hišo in hišama njihovih staršev, ki jo je zdaj po vsej sili treba odpraviti. Zaradi naraščajoče moči Instinkta v Kairinem življenju se kmalu začne spreminjati tudi njen značaj. To je najbolje razvidno v opisu začetka novega šolskega leta. Čeprav je ni še nikoli skrbelo, ali se drugi pogovarjajo o njej in ali jo za hrbtom opravljajo, se na pragu učilnice tokrat počuti, kot da vsi strmijo vanjo, in to prav zaradi njene rojstnodnevne zabave. A to se v resnici ni zgodilo, saj so otroci že zdavnaj pozabili na Kairin rojstni dan. Toda Instinkt s svojo močjo spreminja človekove predstave. Ne da bi se tak človek tega zavedal, vidi, razume in dojema druge ljudi in dogodke povsem drugače kot tisti, ki gledajo z Raciem ali Emociem. Zaradi Instinktove prevlade verjame prav v njegovo resnico, in se bo temu primerno spremenilo tudi njegovo obnašanje. Instinkt pa ni le črnogled, ampak je tudi ustvarjalen. Ker z lahkoto ustvarja tudi nenavadne povezave, so njegovi odzivi pogosto duhoviti. Kaira se s svojim duhovitim odgovorom zameri učiteljici, členu današnjega šolskega sistema, ki predstavlja Racijev svet, povsem nenaklonjen takemu načinu razmišljanja, in je zato kaznovana z negativno oceno. Tu naletimo na izvorno težavo šolskega sistema. Ta je namreč naravnan tako, da zatira razmišljanje, vrednote in sposobnosti Instinkta in Emocia, povečuje pa Racijev način in s tem omogoča, da se na družbeni lestvici najlažje povzpnejo prav ljudje z razumom Racia. S tem pa je v naši družbi omogočena tudi njegova popolna premoč. Kaira

zavrne očetov svet, to pomeni, da začne zavračati tudi vse, kar je s tem svetom kakor koli povezano. Zavrne tudi svojo ljubljeno sestrico, saj po novem ne želi, da bi bila kje videna v njeni družbi. To kaže, kako močna je želja po lastnem svetu in kako težko je prav zaradi tega razumeti dozorevajočega mladostnika. Kaira končno dobi prsi, pomen, ki ga temu pripišejo domači, pa da Kairi slutiti, da je to res pomembna stvar. Le Eros se zoperstavlja pripisovanju tako velikega pomena gradbenemu dovoljenju, a ga drugi tokrat preglasijo. Ljudje, ki pripisujejo med odraščanjem zaradi vpliva okolja manj pomembnim stvarjem velik pomen, si tako ustvarijo platna, na katera bodo pozneje slikali svoje kulise. Če se človek ne more sprejeti, začne za to iskati razloge, in povsem nepomembne stvari, ki jim družba pripisuje pomen, postanejo razlog za prikrivanje resnice lastnega sveta. V takem primeru bi ženska, ki se ne sprejema, hrepeni pa po priznanju svoje privlačnosti, zelo hitro pomislila, da bi lahko velikost njenih prsi močno vplivala na to, da bi jo drugi imeli za privlačno. Očetov atrij je prispodoba za moški spolni ud. Ko se je njegova hči začela spreminjati v žensko, je postal nekoliko ljubosumen. Ni še namreč pozabil svojih mladostniških dni in tega, kako razmišljajo fantje, ko jih razganja. Čeprav je pozornejšemu bralcu zasnova knjige na tem mestu že jasna, je treba vseeno dodatno opozoriti na nekaj podrobnosti v obnašanju Kairinih pomočnikov, njenih treh razumov. Jurij je Racio, Rem je Emocio, Tin pa Instinkt. Pri Remu in Tinu že ime z zadnjima dvema črkama razkriva, s katerim razumom je kateri povezan, Jurij pa v tem pogledu odstopa. A to ni naključno. Jurij je bilo namreč ime namišljenemu prijatelju deklice, po kateri je napisana zgodba o Kairi – z njim se je v svojem otroštvu več let družila, pogovarjala in igrala, vse dokler ni nekega dne za vselej skrivnostno izginil. Pojav namišljenih prijateljev pri otrocih ni redek, starši takšnih otrok pa naj bodo na to pozorni, saj bodo v lastnostih tega lika lahko prepoznali značaj tistega od razumov, ki se otroku v tem obdobju posebej približa. V miselnem svetu, v katerem se znajde Eros, je lik Kaire dekličin Ego in ta v resnici nima svojega

razmišljanja. Vsa Kairina razmišljanja, pogledi, prepričanja, videnja, vse njene vrednote prihajajo izključno od Jurija, Rema in Tina. Čeprav se Kaira v zgodbi enakovredno vključuje v pogovor z ostalimi, so vse njene besede v resnici misli tistega od njenih pomočnikov, ki mu v danem trenutku najbolj zaupa. Tudi to njeno trenutno zaupanje enemu od razumov pa ni nič drugega kot rezultat prilagajanja razmišljanja njenih treh razumov dogajanju, kajti Ego je le koncept, ki ga je ustvarilo Življenje. Dokler ni v Kairi ne dozori želja po samostojnem oblikovanju lastne hiše, je v njenem svetu zelo uspešen Rem, saj se odlično ujema z njenim očetom, ki mu prav tako vlada Emocio. Šele skupna želja vseh treh razumov po lastnem svetu in edinstveni hiši začne potiskati njenega prijatelja Rema, njen razum Emocio, vse bolj v ozadje. Ker prepoznata Instinkt in Racio v očetu nevarnost, da jim ne bo uspelo ustvariti hiše po svoji predstavi, jima to da moč, da se povzpnete nad Kairinega Emocia. V zgodbi Rem ves čas zagovarja očetova stališča in dejanja. Ker on v očetu ne vidi nikakršne grožnje, saj se njuni pogledi zaradi skupnega načina razmišljanja ne razlikujejo, pa pogreša čas, ko je bil oče v dekličinem svetu še edini vzornik. Čeprav Kairini trije prijatelji ves čas dosledno razmišljajo kot razumi, ki jih predstavljajo, Rem na strani 233 Kairo opozori, da njeno obnašanje ni bilo po bontonu. Bonton ni nič drugega kot ena od Racijevih pogruntavščin, saj gre v njem za načrtovana pravila obnašanja. Rem (Emocio) se z bantom zato seveda ne more poistovetiti, in se zdi to nedoslednost, a bonton se tu ne pojavi naključno. Rem kot posebljeni Emocio ga omeni samo zato, da bi pokazal, da je Jurijev, torej Racijev način razmišljanja v odnosu do očeta v tem trenutku v nasprotju celo z vrednotami, ki jih Jurij sicer zastopa. Svoj svet skušajo starši otrokom pogosto vsiliti tako, da se zmrdujejo nad njihovimi drugačnimi pogledi, ko se otroci upirajo temu vsiljevanju. V takih trenutkih izgovorjene za starše nepomembne zbadljivke pa si mladostniki dobro zapomnijo in iz njih pozneje vzklijejo vsa nasprotovanja in kljubovanja, ki starše pogosto zelo presenetijo, saj so pozabili, da so jih sami zasejali.

Oče se tako zmrduje nad Kairino zamislijo o terasi na strehi, zbode jo s pripombo, da bo terasa spominjala na pogreb pomembnega državnika. Iz te nepomembne opazke pa se v Kairinem svetu pozneje razvije navdušenje nad komunizmom, čeprav deklica te družbene ureditve niti ne pozna kaj šele, da bi jo razumela. Trije kipi, kipi državnikov, nad katerimi se deklica navduši, ne da bi zanje že kdaj slišala, simbolizirajo njen upor proti očetu, pri čemer je kljubovanje samo pomembnejše od navduševanja nad političnimi nazori in državnimi voditelji. Oče pomaga Kairi pri zatesnjevanju terase, pri tem pa po nerodnosti spregleda namen luknje, ki jo je za odtok predvidel Jurij. Oče in Rem zamašita odtok, to pa v hiši povzroči poplavo. Oče sprva ne uvidi, da je to zakrivil prav on, in Kairi celo očita, da bi ga morala poslušati, saj ima s strehami več izkušenj kot ona. Zgodba uči, da vsi delamo napake in da je pomembneje, da se iz svojih napak česa naučimo, kot to, da jih sploh ne delamo. Prav zato se otroci morajo učiti iz svojih napak, saj bodo le tako lahko izpopolnili svoj svet in zgradili čvrsto hišo, tako, da bodo z njo tudi zadovoljni. Življenje nas uči tudi, da moramo delati tako v svoje dobro kot v dobro drugih. To pa pomeni, da ne smemo razmišljati sebično. Tudi starši, ki otroku ves čas dajejo, so lahko sebični, pa te svoje sebičnosti sploh ne vidijo. Le kdor daje brez pričakovanj, namreč daje nesebično. Prav zato je tu navedena modrost: »Kar si dobil od naju, dolguješ svojim otrokom, ne nama. Od svojih otrok nimaš pravice ničesar pričakovati, kajti oni ti ničesar ne dolgujejo.« To spoznanje je za odnos med starši in otroki nadvse pomembno, le malo ljudi pa to načelo v resnici razume in po njem tudi živi. Pri tem je težava tudi prikrita sebičnost, dajanje z namenom, česar pa se starši, ki dajejo tako, tega pogosto ne zavedajo. Neredek primer tega je, ko starši zgradijo veliko hišo, v kateri je dovolj prostora, da bi v njej lahko živeli tudi otroci z družinami. Čeprav so se starši žrtvovali in gradili z namenom, da bi bilo njihovim otrokom lažje, gre tu za sebičnost, za prikrito sebičnost, saj so si s svojim žrtvovanjem v resnici želeli v prvi vrsti zagotoviti bližino svojih otrok in s tem tudi varnost na

stara leta. Takšni starši od svojih otrok pričakujejo hvaležnost, in ko se ti odselijo, so nad njimi globoko razočarani in prizadeti. Ker se ne morejo sprijazniti s tem dejanjem svojih otrok, krivdo za to najpogosteje zvalijo na njihove partnerje, v katerih vidijo zdaj prikrita sovražnika. Starši, ki si želijo starost preživeti v bližini svojih otrok, bodo to najlažje dosegli, če sami nesebično skrbijo za svoje starše, ko se ti postarajo. Skrb za starše, od katerih pričakujemo dediščino, je prav tako sebična! Po drugi strani pa starši, ki svojim otrokom sebično odrečejo dediščino, tvegajo, da se bodo v svojem naslednjem življenju rodili prav svojim potomcem, v gospodarsko skromnejših razmerah. Prenekateri starši, ki v svojem svetu načrtujejo, kako bodo njihovi otroci na stara leta skrbeli zanje, pa bodo spoznali, kaj pomeni rek: »Ko človek načrtuje, se Življenje posmehuje.« Kaira priredi zabavo in nanjo povabi vse, ki nekaj veljajo. Sta pa tako pretirano poveljevanje ugleda članov družbe kot zmanjševanje njihove vrednosti znak nesprejemanja samega sebe. Želja po ugajanju in druženju s pomembnimi ljudmi izvira iz občutka lastne manjvrednosti. Tudi Kaira verjame, da bo s sprejemom v visoko družbo našla pot do sprejemanja lastnega sveta. A samozavest ne izvira iz popolnosti naših svetov, ampak iz sprejemanja razlik in različnosti svetov. Eros dekletu na zabavi namesto zelene alkoholne pijače ponudi navadno limonado. Ker ga ne skrbi, kaj si bo dekle ob tem mislilo, se vse dobro izteče. Kaira spozna, da je veliko bolje razmišljati z lastno glavo, kot slepo početi stvari, ki jih počnejo drugi, pa četudi je cena lahko nesprejem v njihovo družbo. Kaira odkloni ponujeno cigareto. To je znak, da je razumela Erosovo sporočilo. Zaradi Kairinega poskusa, da bi pretihotapila steklenico z alkoholno pijačo iz babičine omare, očetu prekipi. V resnici pa je hčeri že ves čas samo popuščal, ker je upal, da bo s tem zgladil napetost v njunem odnosu. Zdaj se je ustrašil, da so mu vajeti ušle iz rok, zato se je odločil, da bo Kairi pokazal, kje so meje. Želi jo zaščititi pred nevarnostmi. Kaira pa razume njegov odziv drugače, zanj predstavlja le novo vsiljevanje njegovih

vrednot, in se temu odločno upre. Očeta, ki se nadvse trudi biti skrben, a tudi razumevajoč, ob pogledu na napis na pročelju njegove hiše stisne pri srcu. Naredil je najboljše po svojih močeh, pa vendar se je znašel tam, kjer je zmeraj upal, da se ne bo nikoli – njegova hči ga sovraži. Tega ne more sprejeti. Na obisku v bolnišnici se razkrije podrobnost, ki je iz Kairinega sveta doslej nismo mogli razbrati, in pokaže očetovo resnično modrost in veličino, in sicer ko Zara omeni, da jo v šoli zbadajo, ker da je njen oče zelo bogat. To je res in sošolci ji to seveda zavidajo, kajti iz svojih domov prinašajo delčke svetov svojih staršev, ki se ne sprejemajo in ki Zarinemu očetu zavidajo. Oče je namreč izjemno uspešen in s tem tudi premožen poslovnež, svoji hčeri pa vzgaja tako, da njihovemu premoženjskemu stanju ne pripisuje posebnega pomena. Svetova, ki sta si ju tako ustvarili Kaira in Zara, sta zaradi tega povsem neobremenjena z vrednotenjem materialnega. Samo tako jima je lahko zagotovil, da ne bosta nikoli živeli v senci njegovega uspeha. To kaže tudi na očetovo sprejemanje lastnega sveta in prav to je tudi pogoj, da sta z ženo lahko odkrila pravo ljubezen in dala svojima otrokoma skoraj popolno vzgojo. Eros v bolniški sobi sedi na nočni omarici ob vzglavju Kairinega očeta, v resnici pa je tam samo knjiga, v kateri Eros živi. Da se v svetovih ljudi Eros znajde s knjigo, ki jo berejo, bomo v nadaljevanju še nekajkrat opazili. Eros očetu razkrije, kako otroku dati to, kar potrebuje za srečo v življenju. Dobra vzgoja se skriva v uravnoteženem razmerju pričakovanj, pohval in kaznovanja. S tem pa je prikazana tudi težava celotne družbe, saj je naša prihodnost odvisna od vzgoje, ki jo namenjamo otrokom. V pogovoru med Erosom in očetom se skriva zelo natančen pomemben zapis, ki razkriva, kako priti do družbe, ki ji bo vladala ljubezen. Starši, ki se ne sprejemajo, otrokom pogosto dajejo več, kot je zanje dobro, od njih pa pričakujejo manj, kot je potrebno. Tako pa vzgajajo le nesamostojne naslednike, ki v življenju ne bodo znali poskrbeti ne zase ne za druge in bodo tudi zato nesrečni, saj bodo vedno hrepeneli po nedosegljivem in ne bodo z ničimer resnično

zadovoljni. Družba takšnih ljudi pa je prvi korak k propadu civilizacije. General s pritlično hišo je Napoleon Bonaparte. Tisti, ki je imel ob svoji verandi posajen le en oreh, je Adolf Hitler, saj je znano, da je imel le en testis. Ko se oče vrne domov, ga Eros preseneti z novo barvo njegove hiše. Ta nova barva mu je sicer všeč, ob tej spremembi pa vendarle občuti nelagodje. Eros mu je s tem predal sporočilo o nesprejemljivosti vsiljevanja svojih pogledov tujim svetovom, tudi če je mišljeno povsem dobronamerno. Konjska figa, v katero stopi Kairin oče, je Liktorjeva, to pa je znak, da je Ares Erosu ponovno na sledi.